

ก ร ร ม ข อ ง

ก า ร ท า อ า ส น ์ ส ง ม ้ ป ั อ น

บุคคลในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็สตรีหรือบุรุษก็ตาม
หากเป็นคนไม่สำรวม ไม่เคารพเอื้อเฟื้อ เป็นคนแข็งกระด้าง
เย่อหยิ่ง ย่อมไม่รู้เสนาสนะอันควร ไม่ให้อาสนะแก่คนที่ควรให้
ไม่ให้ทางแก่คนที่ควรให้ทาง ไม่เคารพคนที่ควรเคารพ ไม่นับถือ
คนที่ควรนับถือ ไม่ไหว้คนที่ควรไหว้ ไม่บูชาคนที่ควรบูชา

กรมของการทำอาสน์สงฆ์เป็น

๔๓๐

การกระทำบางอย่างที่เราทำลงไป บางทีเราอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่น่าจะมีผลอะไร แต่ในความเป็นจริงอย่าว่าแต่พูดหรือถึงขั้นลงมือกระทำ แค่ความคิดที่ไม่ดีเพียงเล็กน้อยยังมีผลมาก ทั้งต่อตัวเรา คนรอบข้าง และบรรยากาศเชื่อมโยงไปถึงสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไปถึงโลกอื่นและจักรวาลอื่นอีกด้วย สภาพจิตใจของมนุษย์จะเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อสภาพดินอากาศฟ้า ฝนฟ้าจะตกต้องตามฤดูกาลหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับ การกระทำของมนุษย์ ถ้ามนุษย์ทำความดี มีบุญเกิดขึ้น ฝนฟ้าก็ตกต้องตามฤดูกาล ข้าวกล้าอุดมสมบูรณ์ หน้าฝน ฝนก็จะตกแต่พอดี ไม่มากไม่น้อย ไม่มีภัยธรรมชาติเช่นน้ำท่วมเป็นต้น จะเกิดสมดุลงานธรรมชาติเมื่อมนุษย์คิดดี พูดดี ทำดี ดังนั้นเราควรจะใช้ความคิด คำพูด และการกระทำของเรา ไปในทางที่สร้างสรรค์ดีงาม

มีวาระตามพุทธภาษิตที่มากใน จุฬกัมมวิภังคสูตร ว่า

“บุคคลในโลกนี้ ไม่ว่าจะเป็นสตรีหรือบุรุษก็ตาม หากเป็นคนไม่สำรวม ไม่เคารพเอื้อเฟื้อ เป็นคนแข็งกระด้าง เย่อหยิ่ง ย่อมไม่รู้เสนาสนะอันควร ไม่ให้อาสนะแก่คนที่ควรให้ ไม่ให้ทางแก่คนที่ควรให้ทาง ไม่เคารพคนที่ควรเคารพ ไม่นับถือคนที่ควรนับถือ ไม่ไหว้คนที่ควรไหว้ ไม่บูชาคนที่ควรบูชา”

กรรมของการทำอสังส์ส่งผลเป็น

๔๓๑

เมื่อเขาตายไปแล้ว จะเข้าถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เพราะกรรมอันนั้นที่เขาได้ทำไว้อย่างพรังพร้อม ได้สมาทานไว้ในอัตภาพที่เป็นมนุษย์ แม้ไม่ถึงอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก จะเกิดในภพใดก็เป็นบุคคลชั้นต่ำ ถ้าเป็นมนุษย์ก็จะเกิดในสกุลต่ำ

การมีคุณธรรมคือความเคารพอ่อนน้อมถ่อมตน มีปกติกราบไหว้ จะทำให้เราได้เกิดในตระกูลสูง ได้เป็นคนชั้นสูง เป็นที่ยอมรับนับถือของคนทั่วไป ถ้าเรามีคุณธรรมเหล่านี้ปานกลาง ก็จะได้เกิดเป็นคนชั้นกลาง แต่ถ้าเป็นคนแข็งกระด้าง เย่อหยิ่ง ไม่มีความเคารพเอื้อเฟื้อ จะได้เกิดเป็นคนชั้นล่าง ถึงแม้จะเป็นคนเก่งในหมู่คนชั้นล่าง แต่ไม่ค่อยจะได้รับเกียรติหรือได้รับการยกย่องเท่าไร เพราะผลกรรมที่ทำไว้ในสมัยที่เคยเป็นมนุษย์จากภพในอดีตที่ไม่ค่อยให้ความเคารพให้เกียรติผู้อื่น โดยเฉพาะกับผู้มีศีลมีธรรม เช่น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระสงฆ์สาวก เป็นต้น

เมื่อถึงคราวกลับมาก่อเกิดเป็นมนุษย์อีก แม้มีความรู้ความสามารถ แต่กลับไม่ได้รับการยกย่องให้เกียรติ หรือความเคารพนับถือเท่าที่ควร จนกระทั่งบางท่านเมื่อเจออย่างนี้มากๆ เข้า ก็เกิดน้อยอกน้อยใจในโชคความา มิน่าข้าบางที่ยังถูกดูถูกดูหมิ่นเหยียดหยามอีก ซึ่งในโลกปัจจุบันนี้ แม้มนุษย์จะ

กรรมของการทำอสังสัจจวัตร

๔๓๒

เรียกร้องความเป็นธรรม ร้องเรียกหาสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคอยู่เนืองๆ แต่ในความเป็นจริงแล้วมันเป็นเรื่องยาก เพราะกรรมหรือการกระทำของคนเราจะเป็นตัวจำแนกจัดสรร ซึ่งกรรมจะไปจำแนกบุคคลให้แตกต่างกัน ให้หยาบทราม ปานกลาง หรือประณีตสูงส่งต่างกัน เมื่อเกิดความแตกต่างกัน มนุษย์จึงมาแบ่งแยกชนชั้นวรรณะกันในภายหลัง โดยแบ่งกันเอาเองตามทิฐิ ค่านิยม และรสนิยม ความพอใจ

เราจะเห็นได้ว่า ชีวิตเราหนีไม่พ้นในเรื่องของกิเลสที่บังคับให้สร้างกรรม กรรมคือได้กระทำลงไป และมีผลเป็นวิบาก โดยผลของกรรมจะก่อให้เกิดสิ่งต่างๆ ประจุแต่งจัดสรรทุกอย่าง เช่น ความเป็นอยู่ ผิวพรรณวรรณะ รูปร่างหน้าตา ความร่ำรวย หรือยากจน กรรมเป็นผู้จัดสรรทั้งหมด จะประจุแต่งให้เหมาะสมกับบุคคลนั้นๆ ให้เหมาะสมกับเหตุที่ได้ไปประกอบเมื่อครั้งที่ยังมีกายมนุษย์อยู่ เราจะคาดไม่ถึงว่า แม้สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำไปโดยไม่คิดว่าจะเป็นกรรม แต่กลับมีผลที่ยิ่งใหญ่ต่อชีวิตในสัมปรายภพได้

*ดังเรื่องของพระภิกษุรูปหนึ่ง พระภิกษุรูปนี้มีบุญที่ได้

กรรมของการทำอสน์สงฆ์เพื่อน

๔๓๓

เกิดร่วมยุคสมัยเดียวกับพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นผู้ที่เคร่งครัดในธรรมวินัย มีศิลปวิสุทธิครบถ้วนบริบูรณ์ อยู่ในวัดก็ช่วยงานวัด ปัดกวาดลานวัด มีชีวิตอยู่ได้ร่มเงาบรรพชิตศาสนา วันหนึ่ง ท่านได้ออกไปทำธุระนอกวัด เมื่อกลับมาก็เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เดินทางมาแต่ไกลเหงื่อก็อิ่มมกาย กลับเข้าวัดก็ตรงไปที่วิหาร คิดว่าจะไปพักให้หายเหนื่อยก็เอนกายลงนอนบนอาสน์สงฆ์ ที่ตนเองเคยปัดกวาดเช็ดถูอยู่เป็นประจำ จึงมิได้คิดอะไรมากเพราะคุ้นเคยกับสถานที่อยู่แล้ว แต่เนื่องจากมาเหนื่อยๆ พอเอนหลังลงก็ผลอยหลับไป เหลือที่ไหลเยิ้มก็เปโระเปื้อนอาสน์สงฆ์ ครั้นตื่นขึ้นก็ไม่ได้ทำความสะอาดให้เรียบร้อย

ด้วยกรรมเพียงเท่านั้น โดยที่ตัวไม่คิดว่าจะเป็นกรรม แต่กลับมีผลต่อการบรรลุมรรคผลนิพพาน ทำให้ในภพชาตินั้น แม้ท่านจะเพียรพยายามปฏิบัติธรรมเพียงไรก็ได้บรรลุธรรมในขณะเดียวกัน สาธุชนทั่วไปที่มาวัด เมื่อได้มาฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่างก็ได้บรรลุธรรมากิสมัยกันจำนวนมาก แต่ตัวท่านอยู่วัดแท้ๆ เป็นพระผู้ได้ชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระรัตนตรัย กลับไม่มีธรรมะอะไร แม้คุณวิเศษเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ได้บรรลุ จึงหงุดหงิดขัดเคืองตนเอง ทั้งๆ ที่อุตส่าห์

กรมของการทำอาสาสมัครเพื่อน

๔๓๔

พยายามปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

ที่น่าสนใจคือ เมื่อละโลกไปแล้วไปบังเกิดเป็นยักษ์ และเป็นยักษ์ชั้นต่ำ อาศัยอยู่ตามกองขยะใกล้กับประตูหมู่บ้านคยา ซึ่งเป็นที่ทิ้งขยะของชาวบ้าน มีทั้งหยากเยื่อ ซากวัว ซากควาย และซากสุนัขที่ตายแล้ว เขาก็โยนทิ้งลงไปกองอยู่ตรงนั้น ที่อยู่ของยักษ์ตนนี้มีวิมานอย่างชนิดหยาบๆ ไม่ประณีต สกิดอยู่ใกล้ๆ กับกองขยะนั่นเอง ได้รับแต่กลิ่นเหม็นทุกวัน บรรยากาศสิ่งแวดล้อมก็ไม่ดี อาหารก็ไม่ประณีต ได้อาหารจากกองขยะที่เขาเอาไปทิ้งนั่นแหละ

และที่น่าแปลกยิ่งไปกว่านั้นคือ รูปร่างของยักษ์ตนนี้น่าเกลียดน่ากลัว ทั้งไม่น่าดู ไม่น่าเข้าใกล้ ตัวโตใหญ่ ตามตัวมีปุ่มมีปมเหมือนเป็นหูด มีผิวหนังย่นเหมือนหนังจระเข้ ขรุขระไม่ราบเรียบเหมือนหลังคากะเบื้อง มีศิระโศก ลูกนัยน์ตาลนหน้าก็กะดำกะด่าง มือและเท้ามีสีดำอมแดง แต่บริเวณท้องมีสีดำอมเขียว ดูแล้วแปลกๆ และที่โดดเด่นคือ จะมีขนแข็งทั่วตัว โดยเฉพาะบริเวณแผ่นหลัง ขนจะมากเป็นพิเศษ ทั้งยาวและแข็ง จึงมีชื่อว่า สุจีโลมยักษ์ ซึ่งแปลว่ายักษ์ที่มีขนแข็งยาว

เหตุที่มากเกิดเป็นยักษ์เพราะว่า เป็นคนชั่วहुดहुจิต หนุนเฉียวง่าย และที่มีผิวหนังย่น มีขนแข็งยาวโดยเฉพาะที่

กรรมของการทำอสน์สงฆ์เบื่อน

๔๓๕

ด้านหลัง เพราะไปนอนบนอสน์สงฆ์ทั้งที่ร่างกายเปราะเบื่อน ทำให้ของสงฆ์สกปรก จึงมาเกิดเป็นยักษ์ชั้นต่ำ แทนที่จะเป็นยักษ์ชั้นกลางหรือชั้นสูง นี่คือการที่ไม่เคารพเอื้อเพื่อไม่รักษาสมบัติของสงฆ์ ไม่ว่าจะเกิดในภพใดหรือเกิดเป็นอะไร ก็จะเป็นบุคคลชั้นต่ำ

แต่ยักษ์ตนนี้ก็ยังถือว่ามิบุญ ที่เคยบวชเป็นพระในบวรพระพุทธศาสนา ซึ่งที่ผ่านมามีต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในภาวะที่เป็นยักษ์อย่างนั้นอยู่ถึงหนึ่งพุทธันดร เมื่อบุญเก่าตามมาทันภาพของยักษ์นี้เข้าไปในข่ายพระญาณของพระลัมมालัมพุทเธเจ้าของเรา พระพุทธองค์จึงมีดำริที่จะเสด็จไปโปรด แต่ก็ต้องไปปราบทิวณฐิที่เยอหยิงจองหอง และนิสัยที่แข็งกระด้างก่อน พระลัมมालัมพุทเธเจ้าของเราจะไปปราบยักษ์ด้วยวิธีการใด ให้มาติดตามกันต่อในครั้งต่อไป

เราจะเห็นได้ว่าเรื่องของการกระทำที่ได้ล่วงเกินผิดพลาดไปด้วยความไม่รู้ ทำไปโดยไม่ตั้งใจ และไม่คิดว่าจะเป็นบาปกรรมอะไร แต่ว่าวิบากกรรมที่เกิดขึ้นนั้น มีผลยิ่งใหญ่อย่างที่เรเองก็คาดไม่ถึงเหมือนกัน เราจึงต้องมาศึกษา และทำความเข้าใจให้ดีในเรื่องกฎของการกระทำนี้ เพื่อที่เราจะได้ไม่ไปทำผิดพลาด บางเรื่องถ้าเราไม่รู้ พลังเหลือไปทำก็อาจ

กรรมของการทำอสังฆ์สงฆ์เป็น

๔๓๖

มีอันตรายถึงชีวิต และกรรมที่พลาดไปก็ยังคงต้องไปชดใช้กันอีก
ยาวนานในปรโลก ฉะนั้นให้มีสติ สำรวมระวังกันให้ดี ชีวิตเรา
จะได้ปลอดภัยทั้งจากภัยในอบายและภัยในสังสารวัฏ แต่ดีที่สุด
ต้องปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวให้ได้ ชีวิตเราจะได้
ปลอดภัยอย่างแท้จริง

